

3

LUCRURI ASCUNSE

În vreme ce profesorul, aflat din nou la volanul mașinii, dispărea pe drumul care străbătea pădurea cea întunecoasă, copiii își luau rămas-bun făcându-i cu mâna. De cum reveniră în odaia lor, Anna începu să-și desfacă valiza. Adusese cu sine trei cărți de povești cu creaturi magice, pe care le puse pe noptieră, între două lumânări. Coperțile erau ușor deteriorate după atâția ani în care cărțile fuseseră citite și răscitite, însă simpla prezență a acestora părea să înveselească încăperea.

— Într-un han vechi precum acesta este posibil să existe niște pasaje secrete, spuse Max.

Pentru el, despachetatul se rezumase la găsirea rezervei de bomboane gumate „pentru situații de urgență“. Își vârî un jeleu mic în gură, după care cercetă îngândurat camera.

CUȚITUL VAMPIRILOR

— Hai să vedem ce se află în șifonier. Uneori, dulapurile conțin lumi magice¹, spuse el.

Anna știa că așa ceva era cu totul improbabil, însă se gândi că puțină cotrobăială ar fi fost o activitate distractivă, care i-ar fi ajutat pe amândoi să-și omoare timpul. Se apropiară împreună de dulap, iar Max apucă mânerul acestuia.

— Gata? întrebă el.

— Gata.

Max deschise ușa și imediat un vârtej de praf le acoperi fețele, făcându-i pe amândoi să tușească și să scuipe.

— Nimic, spuse Max, dezamăgit.

Dulapul pentru haine era gol.

— Ia stai puțin, zise Anna făcând un pas în spate, înălțându-se pe vârful picioarelor și întinzându-și gâtul cât putu de mult. Cred că am văzut ceva pe șifonier.

Max se sui cu picioarele în propriul pat și începu să sară pe saltea, ca să poată vedea mai bine.

— Chiar *este* ceva, spuse el. Dacă m-ai ridica până acolo, cred c-aș putea să pun mâna pe obiectul acela.

— Bine, răspunse Anna.

Max sări din pat, iar Anna îl apucă de subțiori, ridicându-l deasupra capului și străduindu-se să stea cât mai nemișcată – în vreme ce fratele ei pipăia pe deasupra șifonierului.

¹ referire la seria de romane pentru copii „Cronicile din Narnia“, scrise de autorul britanic C. S. Lewis (n. trad.)

— L-am luat! spuse Max.

Anna își lăsă fratele pe podea. Orice era obiectul găsit, acesta alunecă pe urmele lui, devenind tot mai voluminos, pe măsură ce ieșea din ascunzătoarea în care stătuse pitit până atunci. În cele din urmă, obiectul se prăvăli, enorm, peste cei doi copii, cu un nor întunecat de praf, care pentru câteva clipe obtură complet lumina din încăpere.

— Ia-l de pe mine! țipă Max.

Anna încă simțea că se îneacă din pricina prafului stârnit prin încăpere. Apucă obiectul misterios și îl îndepărtă. Pipăindu-l, își dădu seama că acesta era confecționat din pânză.

Max se târî pe podea, încercând să scape. Odată eliberat, se întoarse să vadă ce ținea Anna în mână.

— A, spuse el. E doar o pătură.

Anna cercetă cu privirea ceea ce ținea în mână. Într-adevăr, arăta ca o pătură, însă părea prea lungă și cam îngustă. Nici culorile nu erau cele potrivite. Păturile de pe paturile lor erau maronii și complet lipsite de strălucire. Materialul din care era făcută însă pătura găsită pe șifonier avea o nuanță adâncă de albastru-bleumarin, iar în centru se afla o porțiune bătând spre auriu.

— Cred că e altceva, spuse ea. Ajută-mă s-o întind.

Copiii întinseră pătura-care-nu-era-pătură pe podea, netezind-o cu grijă, apoi se ridicară în picioare ca să-și admire opera, privind mirați dreptunghiul acela, lung și strâmt, de pânză.

CUȚITUL VAMPIRILOR

— E un stindard, spuse Anna într-un târziu. Un steag de genul celor care sunt arborate pe zidurile cetăților.

Anna și Max continuară să privească stindardul. Părea vechi – *mult* mai vechi decât toate celelalte obiecte pe care copiii le văzuseră până atunci în hanul acela. În centru se zărea un vultur auriu, ținându-și, majestuos, aripile întinse. În gheare purta o semilună, pe care parcă pasărea ar fi vrut să o fure de pe cerul nopții.

— Crezi că e ceva de valoare? întrebă Max.

— Păi... nu știu, răspunse Anna, care nu se așteptase să găsească așa ceva pe șifonier. Îmi imaginez că ar putea fi un obiect valoros pentru persoana care l-a ascuns.

— Hai să căutăm și alte lucruri, propuse Max întinzându-se pe jos și rostogolindu-se pe podea.

O clipă mai târziu se făcea nevăzut sub patul Annei.

Fata, însă, nu se săturase să privească stindardul. Acum se uita curioasă la ochiul rotund și galben al vulturului, care părea s-o privească malițios. Anna se aștepta ca în orice moment pasărea să înceapă să clipească.

— Hei, Anna! strigă Max cu un glas care îi trăda entuziasmul. Am găsit ceva aici, jos!

Anna fu cât pe ce să întrebe ce anume găsisse fratele ei, însă chiar în clipa aceea pe coridor se auzi zgomot de pași. Fără să mai stea pe gânduri, apucă stindardul și-l împături. Nu știa din ce motiv anume, însă nu și-ar fi dorit să fie surprinsă privindu-l.

— Vine cineva, îi șopti ea lui Max. Ieși de acolo, repede!

De sub pat se auzi un zgomot care o făcu pe Anna să-și imagineze că fratele ei tocmai se lovise cu capul de scândura acestuia. Fata se răsuci pe călcâie și se grăbi să vâre stindardul în șifonier. Chiar în clipa în care se întoarse din nou cu spatele la dulap, ușa camerei se dădu de perete cu zgomot.

Doamna Dâlcă stătea în prag, ținându-și ochii mijiți.

— Veniți cu mine, spuse ea.

Anna nu se simțea dispusă să abandoneze atât de curând lucrurile pe care tocmai le descoperise.

— Am vrea să rămânem aici, vă rog, răspunse ea străduindu-se să pară cât mai politicoasă.

Doamna Dâlcă scutură din cap:

— E prea frig, spuse ea cu o voce croncănitoare. Veniți să stați lângă foc.

Bătrâna rostise aceste cuvinte pe un ton plin de fermitate, așa cum obișnuiesc să vorbească învățătorii atunci când nu au chef să stea la discuții. Anna își dădu seama că nu aveau de ales. Bătrâna îi conduse de-a lungul coridorului, închizând cu grijă în urma lor ușa camerei. Anna își dădu prea târziu seama că uitase să ia cu sine una dintre cărțile lăsate pe noptieră.

Cei doi copii pătrunseră din nou în încăperea principală a hanului. Dincolo de fereastră se zărea o ceață întunecată, care te făcea să crezi că ar fi miezul nopții. Anna nu se așteptase să se bucure atât de mult de căldura focului.

CUȚITUL VAMPIRILOR

Doamna Dâlcă se așează pe un scaun aflat într-un ungher al încăperii și se apucă să tricoteze ceva. Începu să-și fluture mâinile, înfășurându-și firul de lână în jurul degetelor, până când acestea părură legate cu niște noduri. Anna nu mai văzuse niciodată pe cineva capabil să tricoteze fără ajutorul unor andrele. Nu își dădea seama ce anume confecționa bătrâna, însă firul era complet negru, ceea ce o făcu pe fată să se cutremure, gândindu-se că aceasta era metoda prin care vrăjitoarele își tricotau propriile haine.

— Isabella! strigă deodată baba. *Hai la joacă!*

Fata aceea cu cicatrice pe obraz își făcu din nou apariția, ieșind dintr-o încăpere laterală. Se apropie cu curaj de cei doi frați, zâmbindu-le prietenoasă.

— *Salut²*, spuse ea. *My name is Isabella³*.

— Bună, îi răspunse Anna surprinsă să constate că fata vorbea engleză destul de bine. Numele meu este Anna, iar el este Max.

Max flutură ușor din mână, în vreme ce Anna nu-și putea desprinde privirea de pe cicatricea care brăzda obrazul fetei. Aceasta era albă și lucioasă, așa cum ar fi arătat o lună adevărată într-o noapte senină.

— Îmi place cicatricea ta, îi mărturisi ea fără ocolișuri.

^{1,2} în limba română în original (n. trad.)

³ eng. „Numele meu este Isabella“ – în original, fata de la han vorbește brusc în limba engleză (n. trad.)

— Mulțumesc, îi răspuse Isabella. Am căpătat-o atunci când am căzut dintr-un copac. Încercasem să ajung până în vârf, însă una dintre crengi a cedat, așa că m-am zgâriat în timp ce cădeam, urmă ea trecându-și un deget peste obraz și părând dintr-odată rușinată. Cu toate acestea, mie îmi place. E ca un dar pe care mi l-ar fi făcut pădurea.

Anna zâmbi înțelegătoare, apoi își scoase un pantof ca să-și etaleze una dintre propriile ei cicatrice: o tăietură șerpuitoare care i se întindea de-a lungul labei piciorului.

— Eu m-am ales cu asta dintr-un lac, spuse ea. O creangă căzuse în apă, iar eu am lovit-o în timp ce înotam.

— Ce tare, se miră Isabella, chicotind. Poate că era prietenă cu creanga care m-a zgâriat pe mine.

Anna izbucni și ea în râs, recunoscând în sinea ei că îi plăcea de Isabella.

— Nu ai vrea să jucăm ceva? întrebă fata de la han. Bunica Dâlcă nu va avea nimic împotriva câtă vreme ne va vedea stând din când în când și în apropierea focului.

— Da, desigur, răspuse Anna, care nu își imaginase că doamna Dâlcă ar fi fost bunica fetei. De-a ce-ai vrea să ne jucăm?

— Jocul meu preferat este de-a v-ați ascunselea, îi răspuse Isabella. Doar că eu cunosc cele mai bune ascunzători, așa că ar fi puțin cam necinstit din partea mea.

CUȚITUL VAMPIRILOR

— Eu sunt foarte bun la jocul ăsta, se laudă Max. Punem pariu că te gălesc?

Isabella rânji:

— Bine. Tu te pui să numeri până la treizeci, iar eu și Anna ne vom ascunde. Cea care va fi descoperită prima te va ajuta să o găsești și pe cealaltă.

— Am înțeles, spuse Max acoperindu-și ochii. Unu! Începu el numărătoarea. Doi!

Fetele se răsândiră care încotro. Anna observă că interiorul hanului oferea o mulțime de ascunzători, cât se poate de potrivite: pe hol se găseau câteva dulapuri pentru pături, suficient de încăpătoare pentru ca un copil să se poată strecura înăuntru. Mai erau apoi șifonierele care mobilau aproape toate dormitoarele. Isabella țâșni prima, nedându-i Annei timp să observe încotro o apucase. Anna ajunsese la capătul holului, în fața singurei uși care se afla dincolo de cea a propriului lor dormitor.

— Treizeci! se auzi vocea lui Max.

Anna apucă grăbită clanța. Ușa era deosebit de grea, țâțâniile acesteia scârțâind înfiorător la cea mai mică mișcare. După ce o împinse cu putere, Anna abia reuși să o crape suficient ca să se poată strecura înăuntru.

Îi luă o vreme să își obișnuiască ochii cu semiîntunericul din încăpere. Din câte își dădea seama, aceasta servea drept magazie. Podeaua era înțesată cu cutii de carton și cu lădițe de

lemn, în vreme ce pereții erau acoperiți cu mai multe rânduri de dulăpioare vechi. Anna se îndreptă către cel mai mare dulap și se vârî în interiorul acestuia, bucuroasă că reușise să găsească o ascunzătoare.

Se așeză în fund și închise ușa dulapului, rămânând în întuneric.

Ușa avea însă, într-o parte, o gaură largă de cheie, așa că Anna începu să privească prin aceasta, străduindu-se să nu facă niciun zgomot. Uneori, Max trișa la jocul de-a v-ați ascunselea, trăgând cu ochiul în timpul numărătorii. Oare văzuse încotro o apucase sora lui?

Așa trecu un minut întreg. În tot acest timp, Anna se uitase posacă la fereastra aflată pe peretele opus al încăperii. Poate că era vorba doar despre o iluzie optică, însă fetei i se părea că ploaia biciuia cu mai puțină sălbăticie geamul acela, cu toate că răpăia în continuare, la fel de puternic, pe acoperișul hanului. O vreme, Anna ascultă zgomotul ploii, încercând să se lase vrăjită de ritmurile stranii care îi ajungeau la ureche.

Apoi auzi un scârțâit de balamale neunse.

Anna inspiră adânc, după care își ținu răsuflarea, hotărâtă să nu facă nici cel mai mic zgomot. Prin gaura cheii nu putea vedea ușa principală a încăperii, însă era sigură că în pragul acesteia se afla cineva, trăgând cu urechea. Fata rămase nemișcată ca o statuie, privind în continuare fereastra.

CUȚITUL VAMPIRILOR

În felul acesta, o secundă mai târziu, în clipa în care, afară, un fulger brăzdă cerul, Anna zări ceva ce nu ar fi trebuit să vadă niciodată: o siluetă înaltă stătea în dreptul ferestrei. Era o figură de coșmar: avea gura căscată și niște ochi albi care luminau asemenea unor tăciuni aprinși.

Chiar în clipa aceea, ușa dulapului se dădu în lături.